

UNIWERSYTET ŚLĄSKI
W KATOWICACH

Biblioteka Prawnicza

Profesor Leon Babiński:

autor, badacz, czytelnik.

W 135. rocznicę urodzin

PROFESOR LEON BABIŃSKI (1891–1973)

Leon Babiński był wybitnym przedstawicielem polskiej nauki prawa XX wieku, którego działalność obejmowała zagadnienia prawa międzynarodowego, morskiego i lotniczego oraz istotny wkład w rozwój polskiej dyplomacji i szkolnictwa wyższego. Jego biografia odzwierciedla kolejne etapy kształtowania się polskich instytucji państwowych i naukowych od początku XX wieku po okres powojenny.

Urodził się 13 stycznia 1891 roku w Warszawie. Już w okresie nauki w warszawskim gimnazjum uczestniczył w strajkach szkolnych w latach 1905–1907, domagając się nauczania w języku polskim. Po zdaniu matury podjął studia prawnicze na Sorbonie w Paryżu, a następnie na Uniwersytecie im. M.W. Łomonosowa w Moskwie, gdzie ukończył je w 1913 roku z wyróżnieniem, uzyskując stopień kandydata nauk oraz złoty medal za wybitne wyniki w nauce.

Po powrocie do kraju odbył aplikację sądową i adwokacką, a od 1917 roku uczestniczył w organizowaniu polskiego sądownictwa, pełniąc funkcję sekretarza naczelnego Sądu Najwyższego. Od 1919 do 1939 roku był związany z Ministerstwem Spraw Zagranicznych jako radca prawny. W tym okresie reprezentował Polskę na licznych konferencjach międzynarodowych oraz brał czynny udział w pracach nad kodyfikacją prawa morskiego i lotniczego, m.in. jako ekspert Międzynarodowej Komisji Żeglugi Powietrznej (CINA) oraz Międzynarodowego Komitetu Technicznego Ekspertów Prawa Lotniczego (CITEJA). Szczególne znaczenie miało jego zaangażowanie w przygotowanie i uchwalenie konwencji warszawskiej z 1929 roku, regulującej odpowiedzialność przewoźników lotniczych.

Równoległe z działalnością dyplomatyczną prowadził intensywną pracę naukową i dydaktyczną. Wykładał m.in. w Szkole Nauk Politycznych, Wolnej Wszechnicy Polskiej, Uniwersytecie Warszawskim oraz w Szkole Głównej Handlowej, gdzie uzyskał kolejne stopnie awansu akademickiego, dochodząc do stanowiska profesora. II wojna światowa przerwała jego działalność dydaktyczną, jednak po 1945 roku powrócił do pracy naukowej, uczestnicząc w odbudowie polskiego szkolnictwa wyższego.

Od 1947 roku związany był ze Szczecinem, gdzie odegrał kluczową rolę w tworzeniu struktur akademickich. Pełnił funkcję rektora Akademii Handlowej i Wyższej Szkoły Ekonomicznej, a następnie kierował Wydziałem Inżynieryjno-Ekonomicznym Transportu Politechniki Szczecińskiej. Był inicjatorem powołania Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego, któremu przez wiele lat przewodniczył, oraz aktywnie działał na rzecz rozwoju środowiska naukowego regionu.

Dorobek naukowy Leona Babińskiego obejmuje około 300 publikacji, w tym liczne prace o charakterze pionierskim z zakresu prawa morskiego, lotniczego i transportowego, publikowane również w językach obcych. Za swoją działalność naukową i publiczną został odznaczony m.in. Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Legią Honorową oraz powołaniem do Instytutu Prawa Międzynarodowego w Gandawie – jako drugi Polak w historii tej instytucji.

Leon Babiński pozostawił po sobie trwały ślad jako uczony, nauczyciel akademicki i organizator życia naukowego. Zmarł w 1973 roku w Szczecinie.

LEON BABIŃSKI I NARODZINY MIĘDZYNARODOWEGO PRAWA LOTNICZEGO

12 października 1929 roku na Zamku Królewskim w Warszawie delegaci z całego świata podpisali Konwencję o ujednostajnieniu niektórych prawideł dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, znaną dziś jako Konwencja Warszawska. Dokument ten stworzył fundament nowoczesnego prawa lotniczego – i uczynił z Warszawy jedno z kluczowych miejsc w historii globalnej regulacji transportu powietrznego.

Dla II Rzeczypospolitej podpisanie konwencji miało znaczenie symboliczne i praktyczne zarazem. Polska, państwo młode i odbudowujące swoją pozycję międzynarodową, stała się gospodarzem wydarzenia o globalnym zasięgu. Jednocześnie Polskie Linie Lotnicze LOT, które dopiero rozpoczynały działalność, otrzymały ramy prawne umożliwiające funkcjonowanie na równych zasadach z największymi przewoźnikami świata.

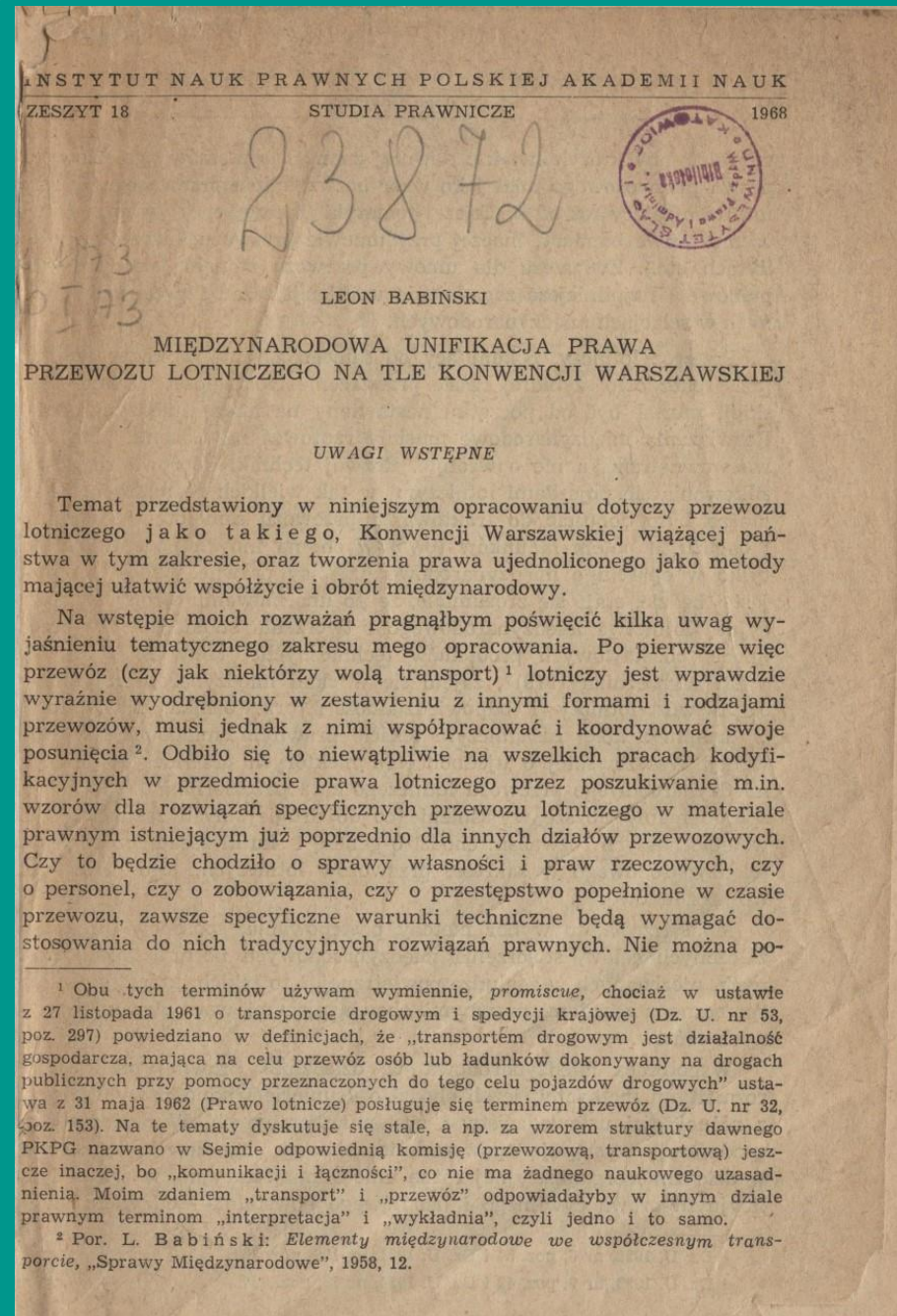
Jednym z architektów tego sukcesu był Leon Babiński – dziś postać nieco zapomniana, a w swoim czasie jeden z najwybitniejszych znawców prawa lotniczego. Babiński nie był wyłącznie teoretykiem. Jako ekspert Międzynarodowej Komisji Żeglugi Powietrznej (CINA) oraz Międzynarodowego Komitetu Technicznego Ekspertów Prawa Lotniczego (CITEJA) uczestniczył w realnych negocjacjach, gdzie ścierały się interesy państw, linii lotniczych i ubezpieczycieli.

W swoim artykule *Międzynarodowa unifikacja prawa przewozu lotniczego na tle Konwencji warszawskiej* (1968) Babiński zwracał uwagę na jedną, pozornie nudną, a w istocie kluczową cechę Konwencji: jej stabilność. Mimo gwałtownego rozwoju techniki, wzrostu liczby pasażerów i pojawienia się nowych typów statków powietrznych, podstawowe zasady odpowiedzialności przewoźnika okazały się na tyle dobrze przemyślane, że przetrwały dziesięciolecia.

Choć wiele postanowień Konwencji Warszawskiej zostało z czasem zaktualizowanych – to jej duch pozostaje żywy. Współczesne regulacje nadal opierają się na ideach sformułowanych w 1929 roku: ochronie pasażera, jasnym zasadach odpowiedzialności i międzynarodowej unifikacji prawa.

Leon Babiński, działając na styku dyplomacji i praktyki prawniczej, pomógł stworzyć porządek, z którego korzystamy do dziś, wsiadając do samolotu niemal bez zastanowienia.

Czasem właśnie takie „niewidzialne” fundamenty okazują się najtrwalsze.

POCZĄTKI POLSKIEJ DOKTRYNY PRAWA KONSULARNEGO

Praca Leona Babińskiego *Opieka konsularna nad spadkami. Rozbiór teoretyczny prawodawstwa przedwojennego za szczególnym uwzględnieniem norm, które obowiązywały w b. zaborze rosyjskim Polski* (Warszawa 1919), znajdująca się w naszej Bibliotece w zbiorach Profesora Przybyłowskiego, powstała w przełomowym momencie odbudowy państwa polskiego. Był to czas, gdy jednym z pilnych zadań stało się ukształtowanie własnej służby zagranicznej oraz określenie jej kompetencji w świetle prawa międzynarodowego.

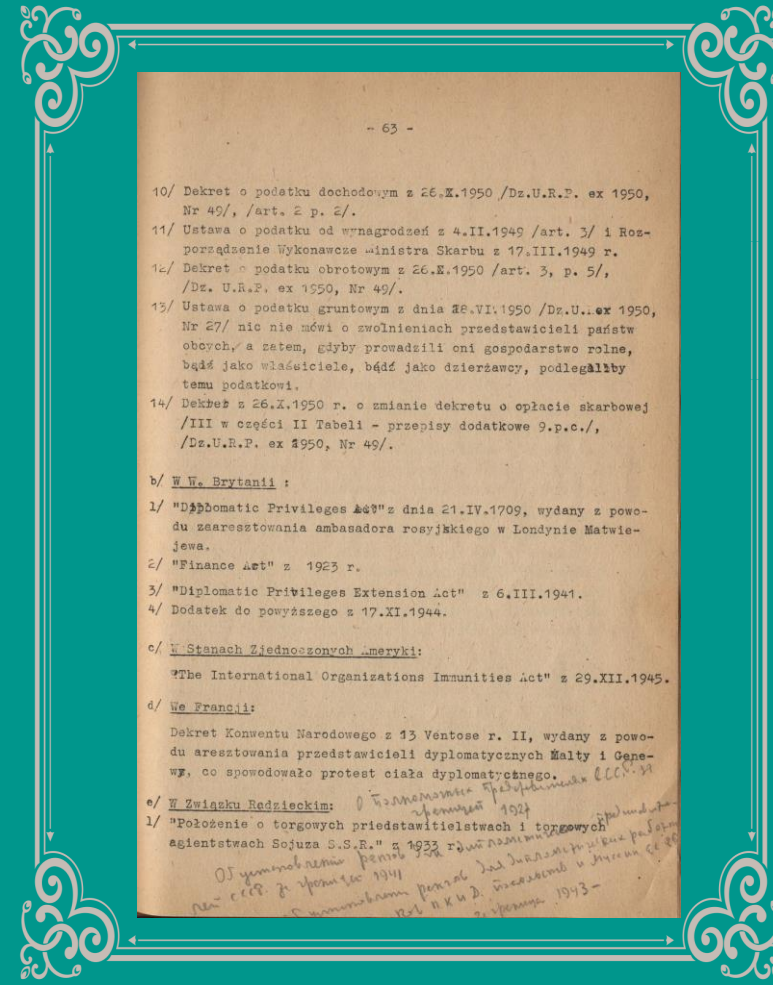
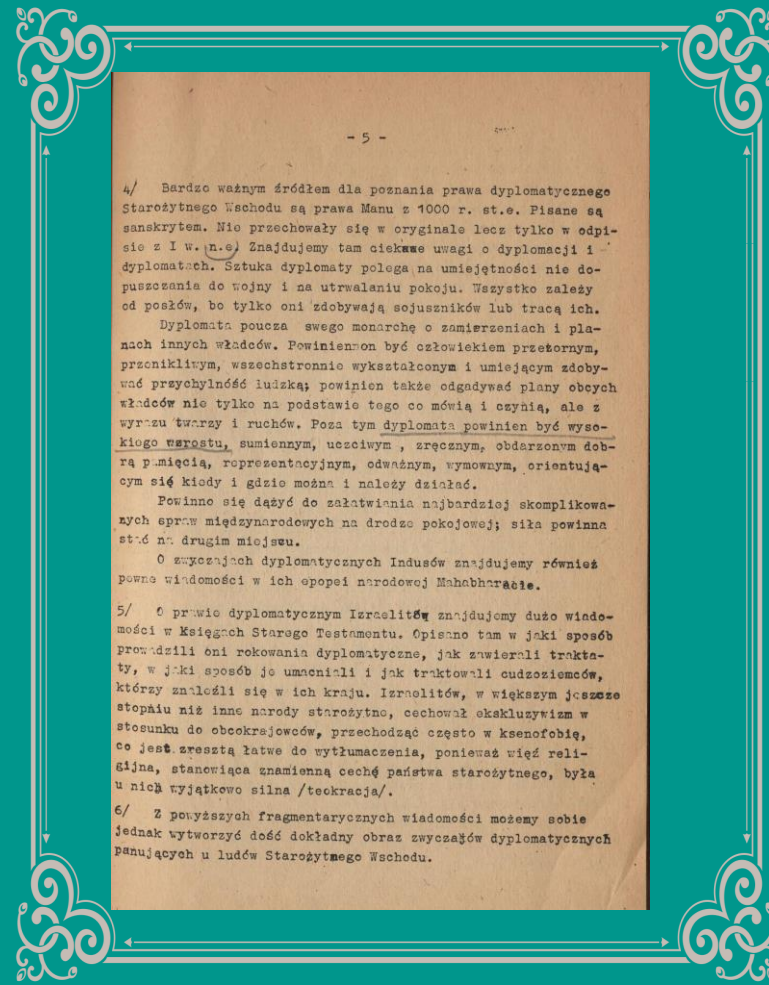
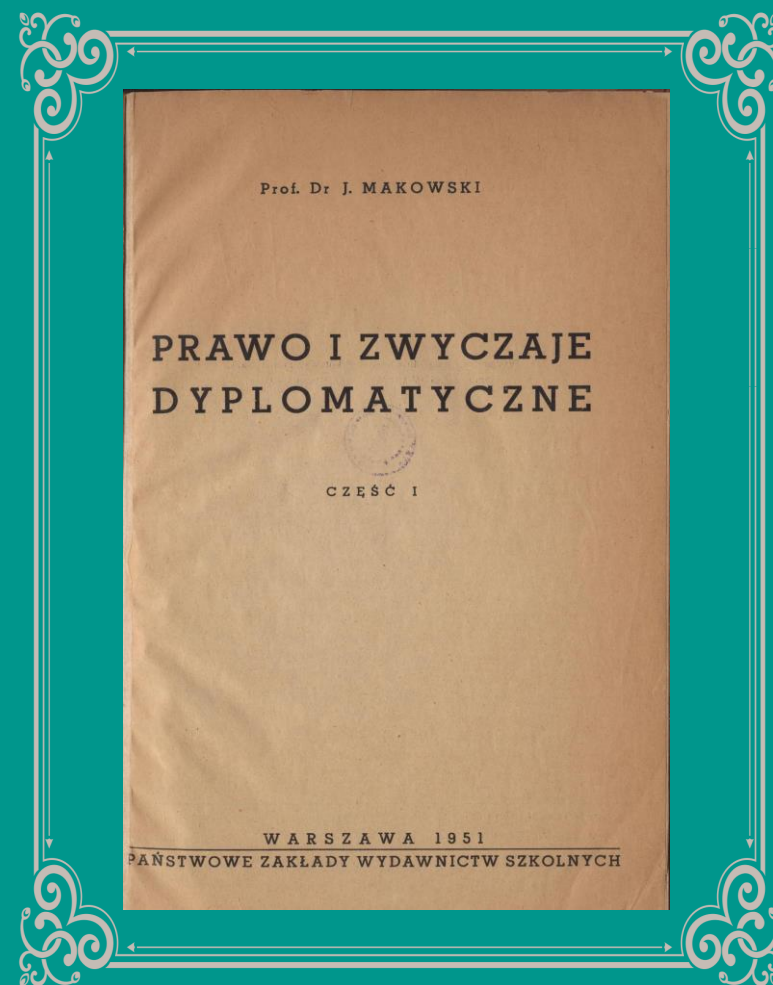
Autor należał do wąskiego grona prawników, którzy nie tylko podejmowali te zagadnienia w refleksji naukowej, lecz także współtworzyli je w praktyce – jako pracownik Wydziału Prawnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz uczestnik rokowań sukcesyjnych po upadku monarchii austro-węgierskiej.

W książce przedstawiono systematyczny przegląd przedwojennego ustawodawstwa oraz traktatów międzynarodowych Rosji, Niemiec i Austrii, ze szczególnym uwzględnieniem regulacji obowiązujących w byłym zaborze rosyjskim. Analiza ta ukazuje skalę wyzwań, przed jakimi stanęło odrodzone państwo polskie w zakresie ochrony swoich obywateli poza granicami kraju oraz konieczność wypracowania jednolitych zasad działania służby konsularnej.

Publikacja ta zajmuje szczególne miejsce w dorobku Leona Babińskiego, którego badania z zakresu prawa międzynarodowego publicznego koncentrowały się przede wszystkim na zagadnieniach prawnych służby konsularnej (*Opieka konsularna nad spadkami*, 1919; *Zagadnienia prawne działalności konsulów*, 1935; *Organizacja i technika służby konsularnej*, 1948).

Praca stanowi trwałe świadectwo formowania się polskiej doktryny prawa konsularnego w pierwszych latach niepodległości.

LEON BABIŃSKI W ŚWIECIE DYPLOMACJI

Dyplomacja była jedną z tych dziedzin, którym Leon Babiński poświęcił znaczną część swojego zawodowego życia – niemal dwadzieścia lat pracy w Ministerstwie Spraw Zagranicznych od 1919 roku. Nic więc dziwnego, że w Zbiorach Babińskiego w Bibliotece Prawniczej zachował się egzemplarz książki *Prawo i zwyczaje dyplomatyczne. Część I* autorstwa Juliana Makowskiego (Warszawa 1951). To lektura teoretyczna, lecz jej marginesy pokazują, że była czytana z uwagą praktyka.

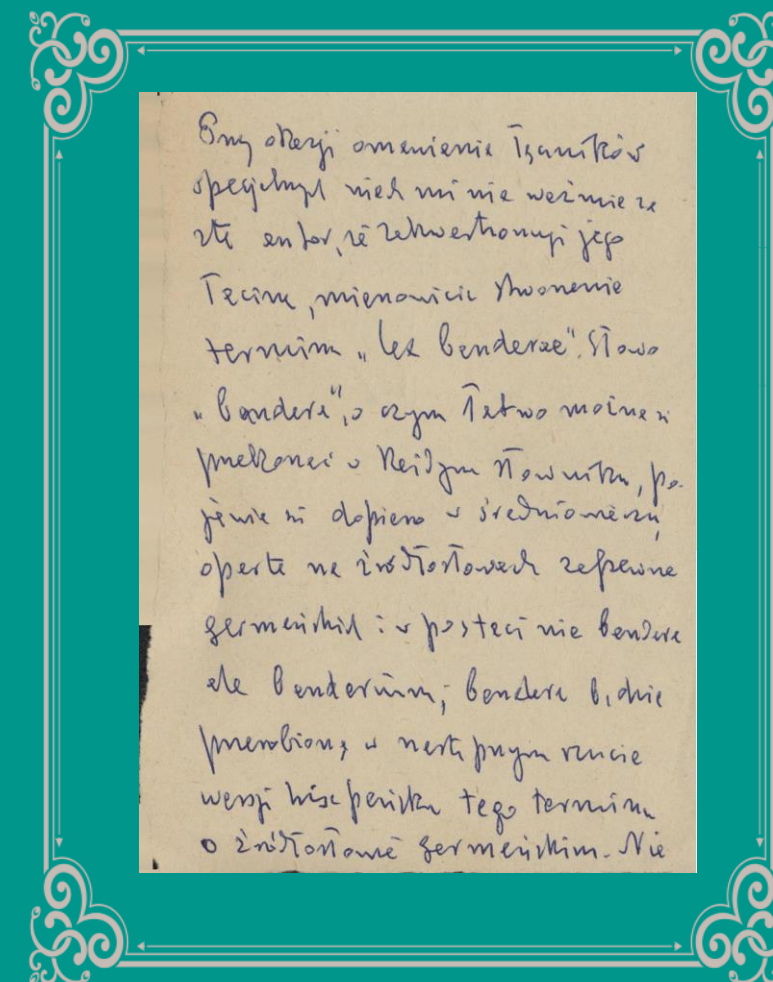
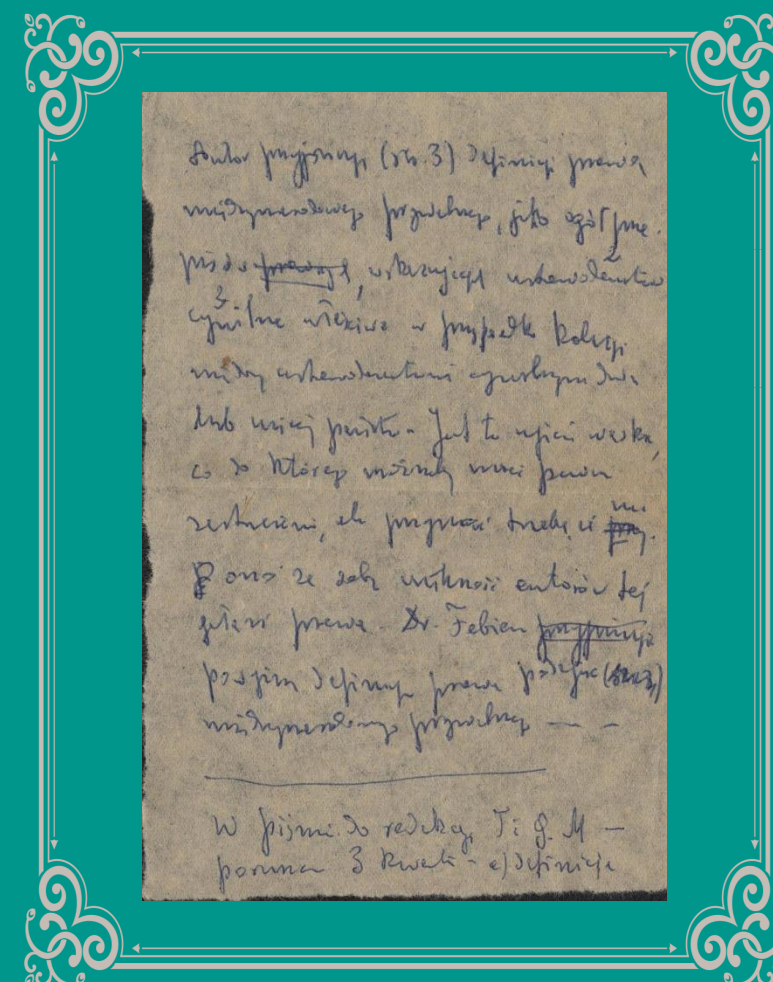
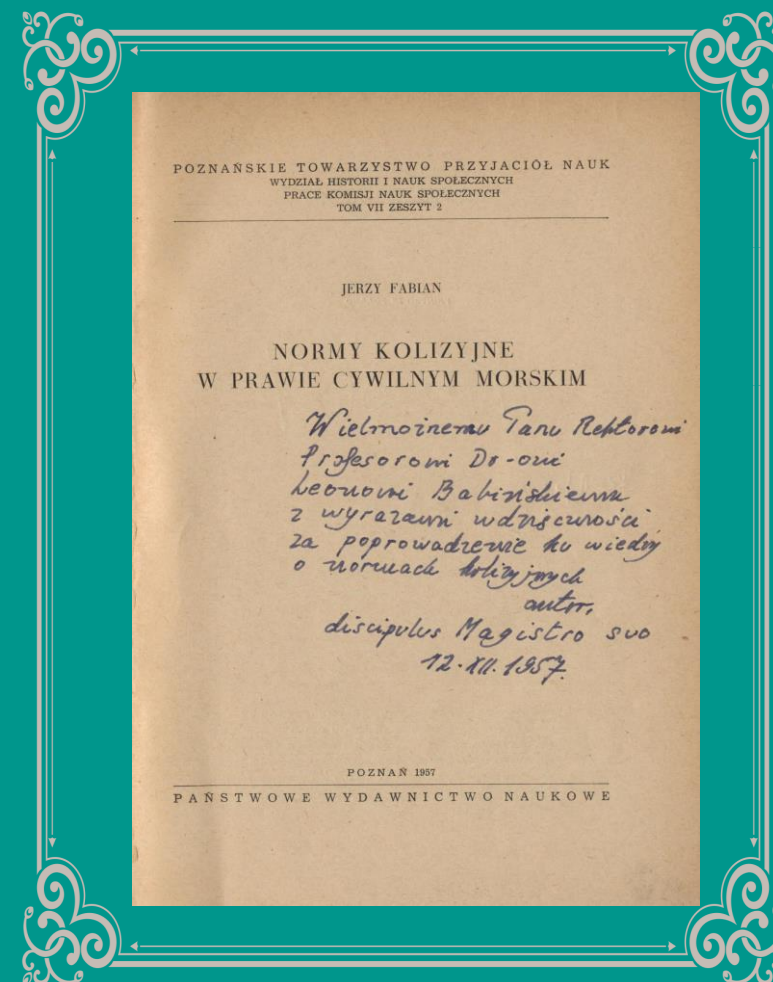
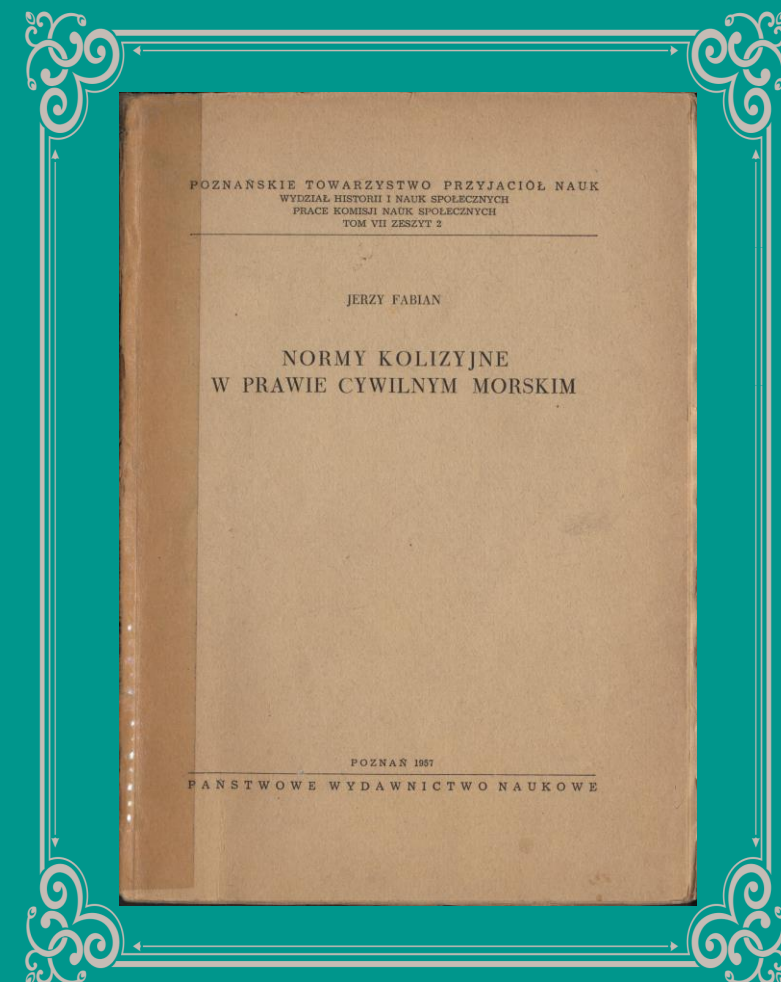
Tekst Makowskiego pozostaje w całości dziełem autora. Jednak liczne podkreślenia ołówkiem i krótkie, oszczędne notatki – najpewniej autorstwa Babińskiego – zdradzają selektywny sposób lektury. Marginesy działają tu jak cichy komentarz, wskazując fragmenty, które uznał za szczególnie warte zapamiętania.

Już na stronie 5, w partii poświęconej prawu dyplomatycznemu Starożytnego Wschodu, Makowski przywołuje prawa Manu jako ważne źródło refleksji nad dyplomacją. Autor wylicza cechy idealnego dyplomaty, a Babiński wyraźnie podkreśla fragment mówiący, że dyplomata powinien być wysokiego wzrostu. Dopiero dalej pojawia się cała lista zalet: sumienność, uczciwość, zręczność, dobra pamięć, reprezentacyjność, odwaga, wymowność oraz umiejętność rozpoznania właściwego momentu działania.

Na stronie 47 uwagę Babińskiego przyciąga fragment poświęcony paktom przyjaźni i nieagresji. Makowski opisuje je jako swoistą „zasłonę dymną”, za którą często kryją się przygotowania wojenne i dążenie do zmiany międzynarodowego status quo. Autor ilustruje swoje tezy przykładami historycznymi – od działań Napoleona w 1805 roku po układ polsko-niemiecki z 1934 roku. Babiński ogranicza się do podkreśleń i krótkiej notatki, sygnalizując zainteresowanie praktycznym wymiarem tych rozważań. Jako uczestnik prac Ligi Narodów, współtwórca protokołu genewskiego z 1924 roku oraz uczestnik konferencji w Locarno, konfrontował teorię z własnym doświadczeniem dyplomatycznym.

Egzemplarz przechowywany dziś w naszej Bibliotece, pochodzący ze zbiorów Babińskiego, jest świadectwem uważnej lektury. Ołówkowe podkreślenia pokazują, co naprawdę interesowało prawnika i dyplomata: cechy ludzi, mechanizmy polityki oraz kruchość deklaracji pokojowych. Są to drobne ślady pracy umysłu człowieka, który przez lata poruszał się z bliska w świecie dyplomacji.

ZARYS PRACY NAUKOWEJ LEONA BABIŃSKIEGO

W zbiorach Babińskiego w Bibliotece Prawniczej znajduje się egzemplarz książki Jerzego Fabiana *Normy kolizyjne w prawie cywilnym morskim* (Poznań 1957). Opatrzony autorską dedykacją oraz czterema luźnymi kartkami z notatkami i korespondencją, stanowi on cenny materiał do rekonstrukcji stylu pracy naukowej Leona Babińskiego – uczonego konsekwentnego, precyzyjnego i dbającego o spójność pojęciową doktryny.

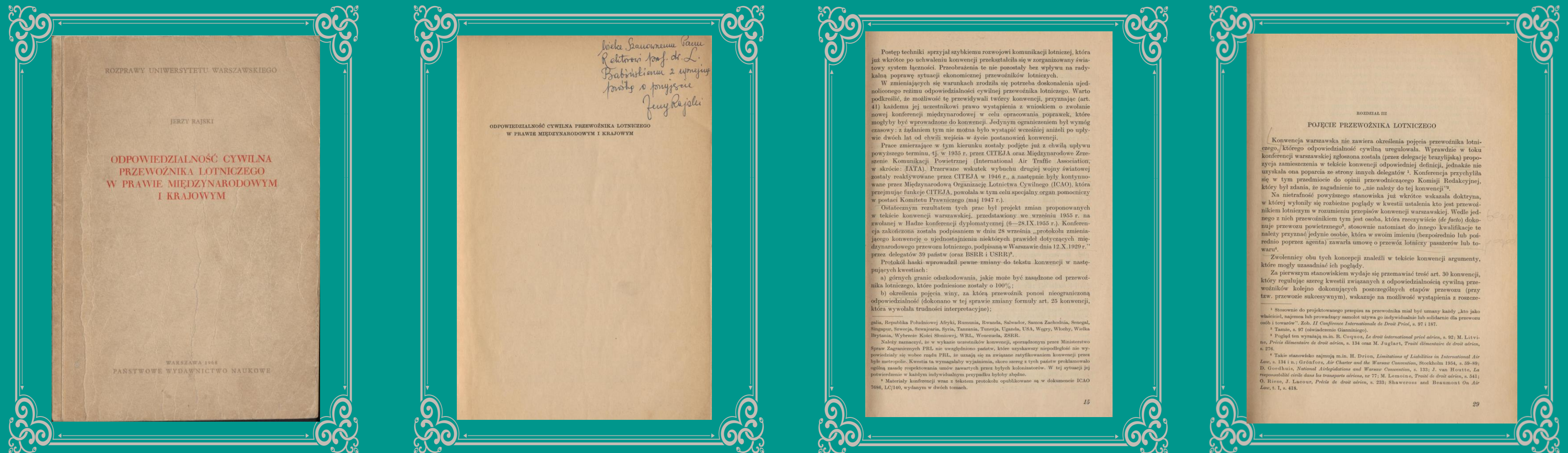
Dedykacja autora, skierowana do „Rektora Profesora Leona Babińskiego” i opatrzona formułą *discipulus Magistro suo* (12 XII 1957), wskazuje na ważny wymiar jego działalności: wieloletnią pracę dydaktyczną oraz udział w kształtowaniu środowiska prawniczego.

Zachowane w książce kartki dokumentują jego udział w procesie recenzowania pracy Fabiana. W korespondencji z redakcją Wydawnictwa Morskiego profesor akceptuje zasadniczą treść recenzji, jednocześnie wprowadzając korekty dotyczące definicji prawa międzynarodowego prywatnego oraz jego nazwy. Wyraźnie podkreśla, że nie może dopuścić do publikacji stanowiska sprzecznego z poglądami, które w tym samym czasie rozwijał w książce *Zagadnienia współczesnego polskiego prawa międzynarodowego prywatnego* (1957), opowiadając się za szerokim ujęciem tej dziedziny prawa.

Istotne miejsce zajmują także uwagi terminologiczne. W ręcznych notatkach Babiński odnosi się do użycia pojęcia *lex benderae*, wskazując na jego średniowieczną genezę oraz brak zakorzenienia w klasycznej łacinie prawniczej. Zwraca uwagę na potrzebę historycznej i językowej precyzji w aparacie pojęciowym prawa oraz na ryzyko mechanicznego tworzenia terminów pozbawionych solidnych podstaw naukowych.

Materiały te wpisują się w szeroką panoramę działalności naukowej Profesora. Babiński był jednym z czołowych przedstawicieli polskiej doktryny prawa międzynarodowego prywatnego. Już w okresie międzywojennym wprowadzał polskie rozwiązania do obiegu międzynarodowego, m.in. w rozprawie *Le droit international privé en Pologne* (1927). Po II wojnie światowej kontynuował badania, podejmując próbę nowej interpretacji podstawowych pojęć prawa kolizyjnego w zmieniających się realiach powojennego świata. Równolegle prowadził intensywną działalność dydaktyczną, wykładając prawo międzynarodowe prywatne i publiczne, prawo przewozowe oraz historię prawa w wielu ośrodkach akademickich. Pełnił funkcję rektora w Szczecinie, a jego obecność w międzynarodowych instytucjach i towarzystwach naukowych potwierdzała ugruntowaną pozycję w świecie nauki.

PRAWO LOTNICZE W LEKTURZE LEONA BABIŃSKIEGO

W zbiorach Leona Babińskiego znajduje się egzemplarz książki Jerzego Rajskiego *Odpowiedzialność cywilna przewoźnika lotniczego w prawie międzynarodowym i krajowym* (Warszawa 1968), opatrzony dedykacją autorską skierowaną do „Rektora prof. dr. L. Babińskiego”.

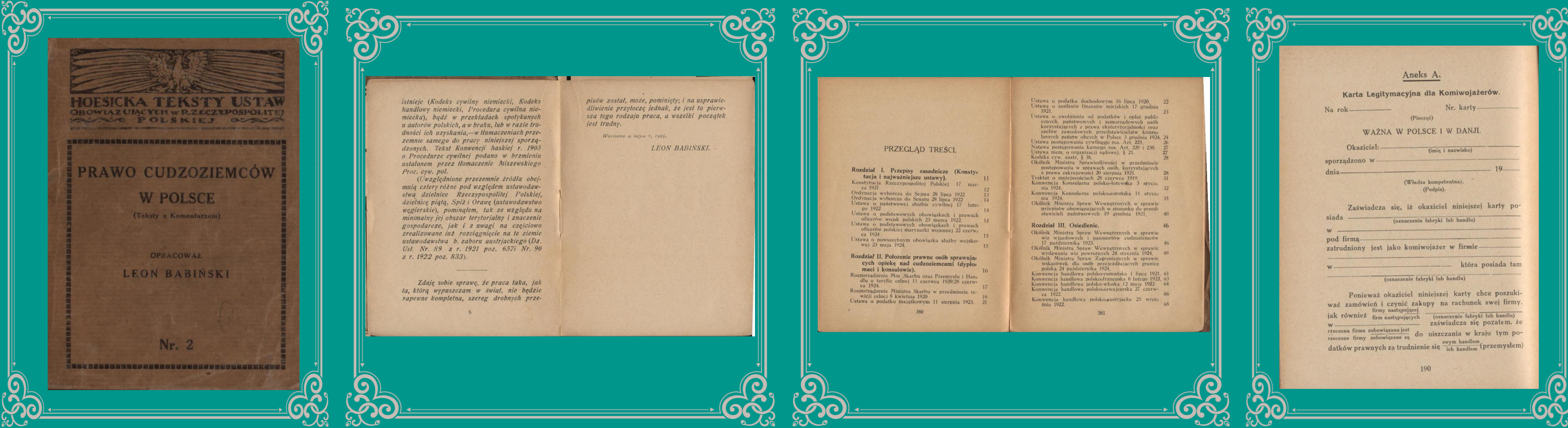
Tom nosi liczne ślady uważnej lektury: podkreślenia ołówkiem, zaznaczenia kluczowych fragmentów oraz marginalne dopiski, pozwalające odtworzyć sposób pracy naukowej Profesora.

Najwięcej uwagi Babiński poświęcił części dotyczącej Konwencji Warszawskiej. Podkreślał fragmenty omawiające pojęcie przewozu międzynarodowego oraz brak definicji przewoźnika lotniczego w tekście Konwencji, a także spory doktrynalne między koncepcją przewoźnika faktycznie wykonującego przewóz (*de facto*) a podmiotem zawierającym umowę przewozu. Marginalne notatki i dopiski wskazują na jego krytyczne i analityczne podejście do omawianych zagadnień.

Zachowany egzemplarz ma szczególne znaczenie w świetle biografii Babińskiego, który był jednym z twórców międzynarodowego prawa lotniczego i współautorem Konwencji Warszawskiej z 1929 roku.

Po latach sam uznał udział w kodyfikacji prawa lotniczego za najważniejsze osiągnięcie naukowe swojego życia, podkreślając, że zgodnie z zasadami tej Konwencji „szybują w przestrzeniach samoloty transportu cywilnego”.

PRAWO CUDZOZIEMCÓW W POLSCE – PIONIERSKI GŁOS LEONA BABIŃSKIEGO

Wydana w Warszawie w 1925 roku publikacja *Prawo cudzoziemców w Polsce (Teksty z komentarzem)*, opracowana przez Leona Babińskiego, to jedno z tych dzieł, które dziś czyta się nie tylko jako zbiór przepisów, lecz także jako świadectwo epoki. Egzemplarz przechowywany w Bibliotece Prawniczej, pochodzący ze zbiorów Przybyłowskiego, dodatkowo podkreśla jego archiwalną i naukową wartość.

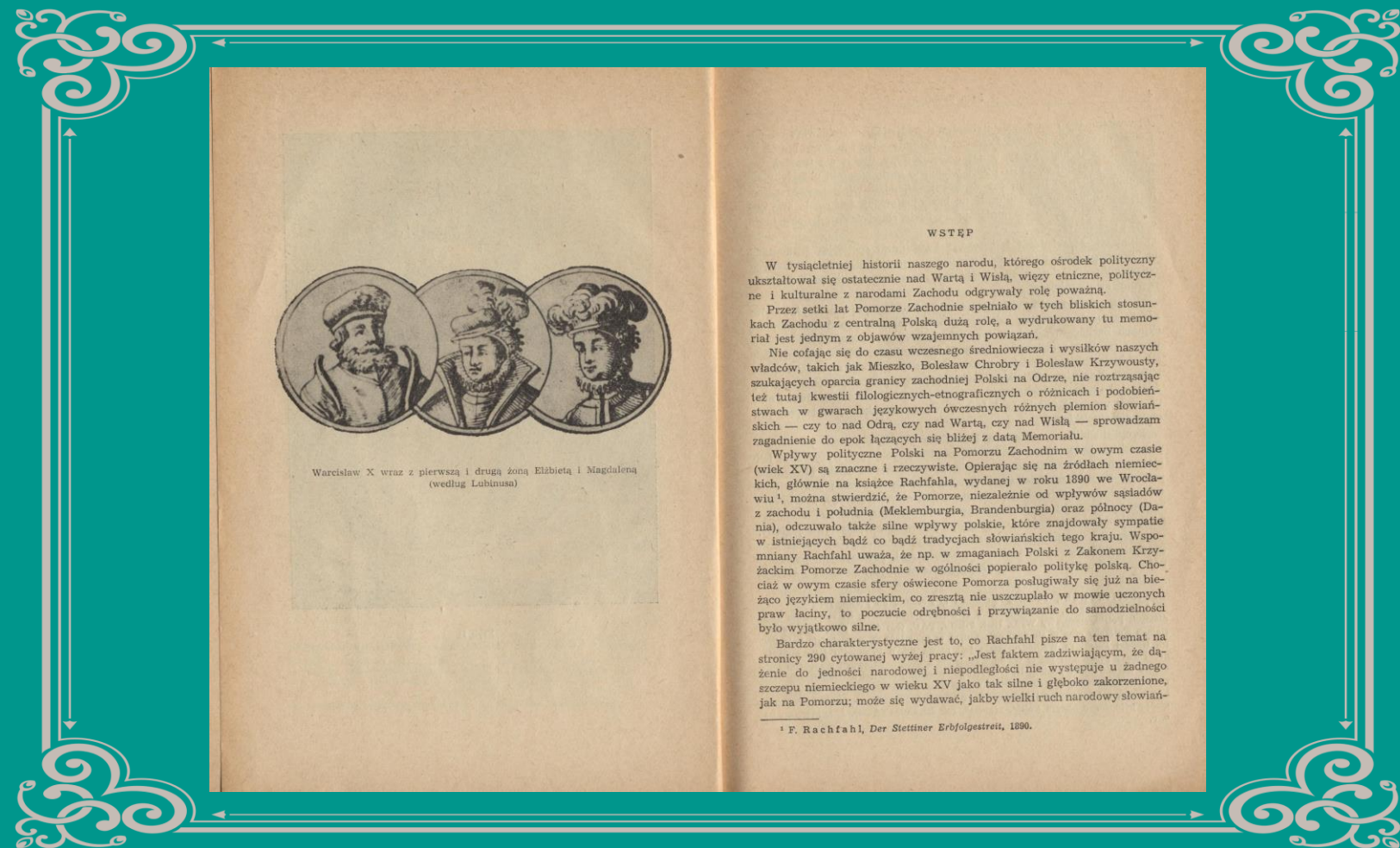
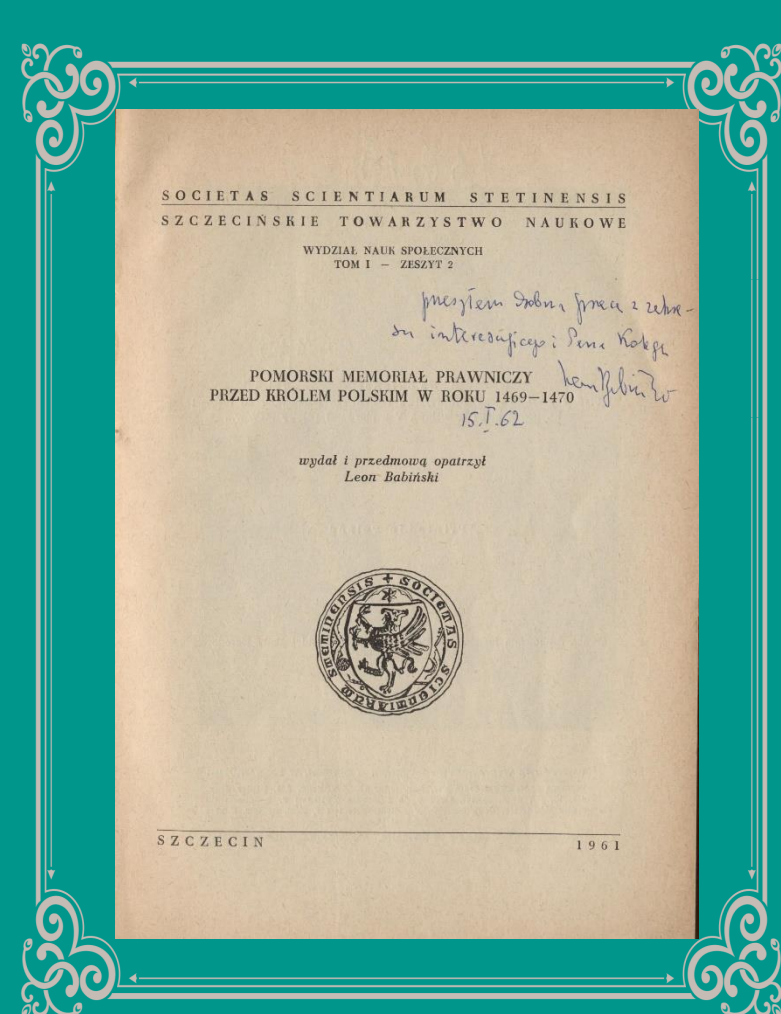
Już w *Przedmowie* Babiński odślania warsztat badacza i praktyka prawa. Wyjaśnia metodę doboru i porządkowania materiału, a zarazem zarysowuje krąg źródeł, z których korzystał – od konstytucji po akty wykonawcze i praktykę administracyjną. Z charakterystyczną dla siebie skromnością zaznacza, że opracowanie nie rości sobie pretensji do pełnej kompletności. To świadoma decyzja autora, który zdaje sobie sprawę z rozproszenia i niejednolitości regulacji, a jednocześnie podkreśla pionierski charakter pracy: „jest to pierwsza tego rodzaju praca, a wszelki początek jest trudny”.

Struktura książki pokazuje, jak szeroko Babiński rozumiał problematykę statusu cudzoziemców w odrodzonym państwie polskim. Rozdział I poświęcony został przepisom zasadniczym – Konstytucji i kluczowym ustawom, które wyznaczały ramy prawne obecności obcokrajowców w Polsce.

W Rozdziale II autor analizuje położenie prawne osób sprawujących opiekę nad cudzoziemcami, ze szczególnym uwzględnieniem dyplomatów i konsulów, co zdradza jego doskonałą orientację w zagadnieniach prawa międzynarodowego i dyplomatycznego. Kolejne rozdziały prowadzą czytelnika przez codzienne aspekty życia cudzoziemców: osiedlenie, zarobkowanie, dostęp do sądów i korzystanie z praw cywilnych, prawa majątkowe oraz opiekę społeczną. Całość zamykają przepisy różne, porządkujące zagadnienia trudne do jednoznacznego zaklasyfikowania. Taki układ nie jest przypadkowy – Babiński konsekwentnie buduje obraz cudzoziemca jako podmiotu funkcjonującego nie na marginesie, lecz w centrum porządku prawnego II Rzeczypospolitej.

Dziś książka Babińskiego jawi się jako fundament polskiej refleksji nad prawem cudzoziemców. To nie tylko praktyczny przewodnik po przepisach, lecz także dowód intelektualnej odwagi autora, który jako jeden z pierwszych podjął próbę całościowego ujęcia tej problematyki. W zbiorach Biblioteki Prawniczej publikacja ta pozostaje cennym śladem myślenia prawniczego okresu międzywojennego – czasu, gdy porządkowanie prawa było równocześnie porządkowaniem państwa.

HISTORIA PRAWA JAKO FUNDAMENT REFLEKSJI NAUKOWEJ LEONA BABIŃSKIEGO

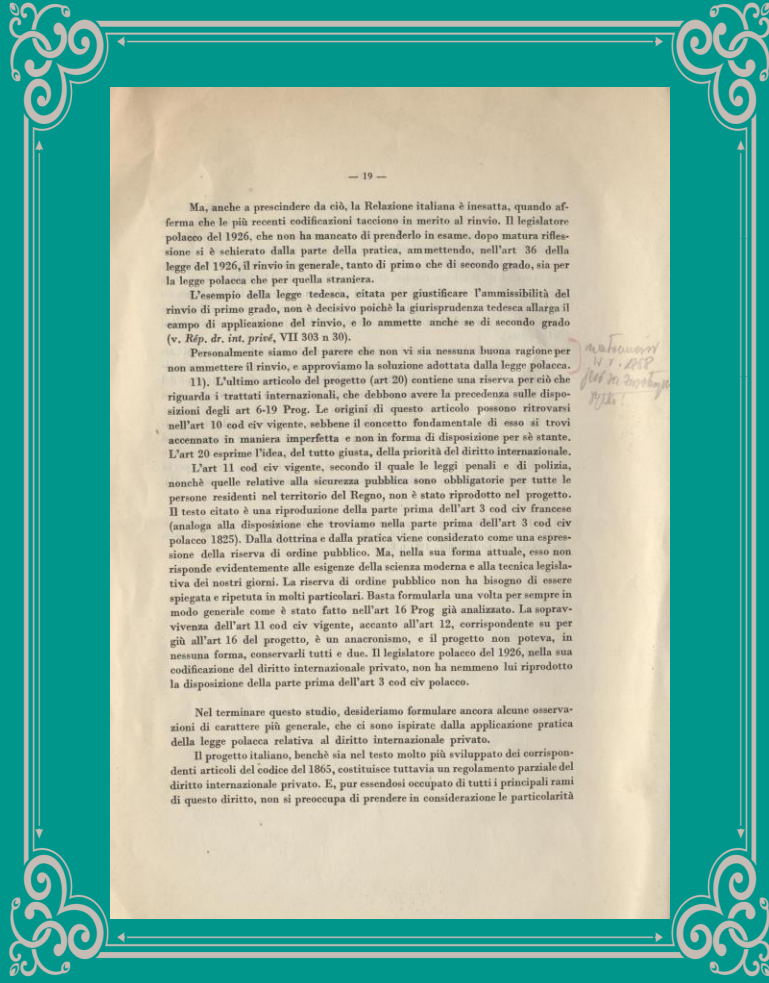
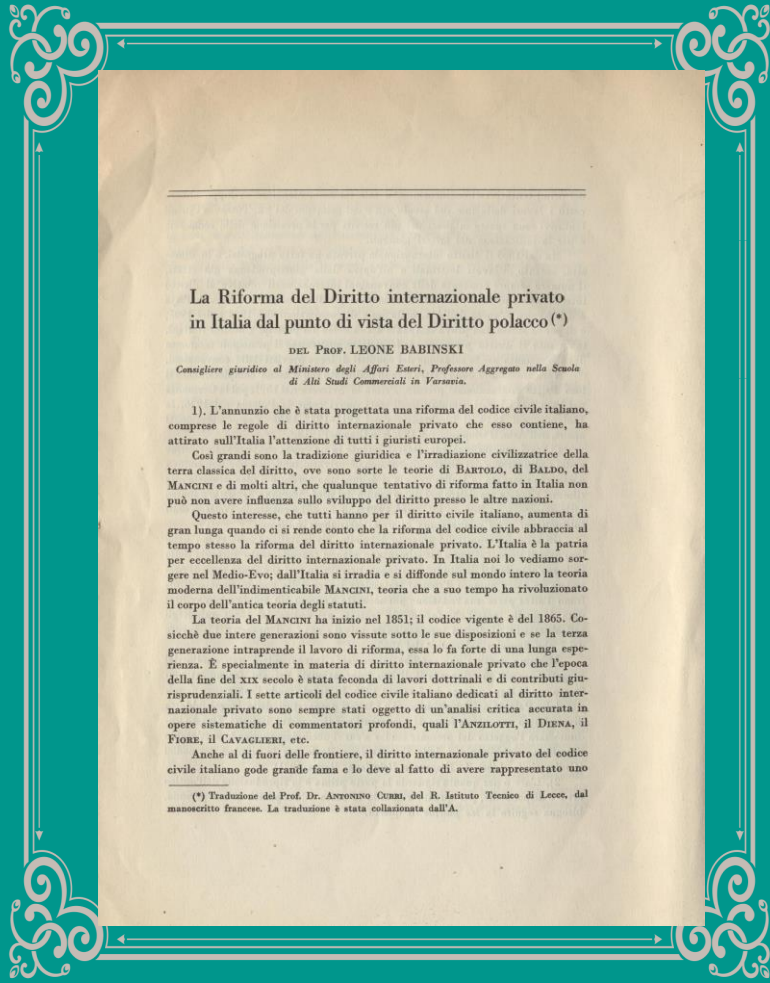
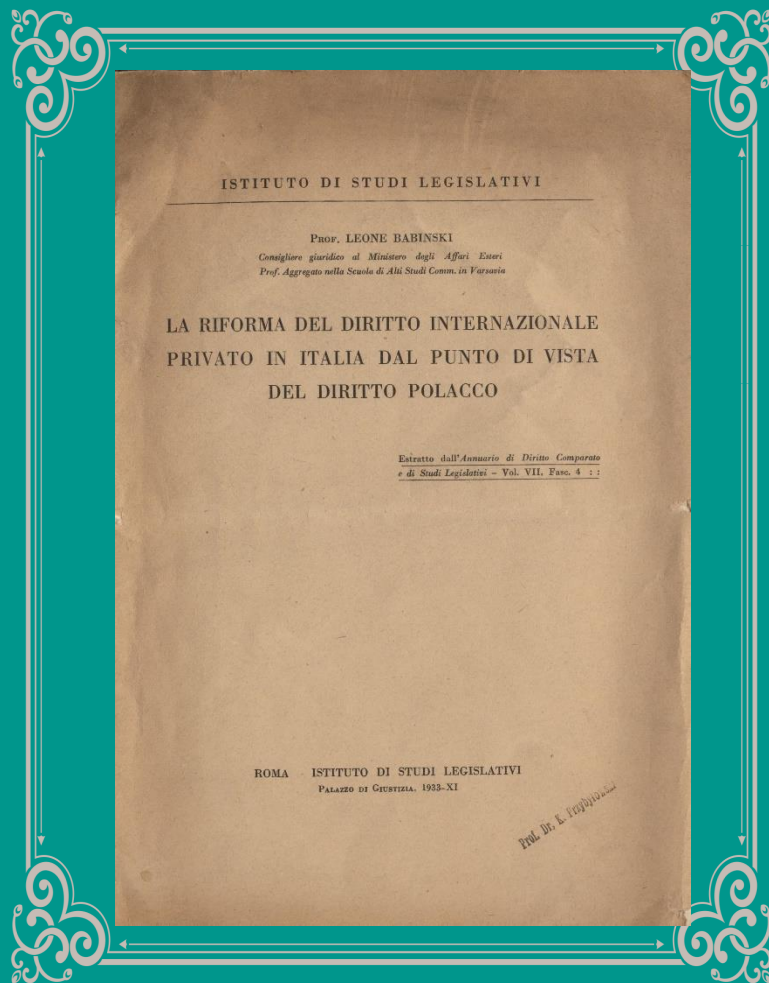
Leon Babiński należy do grona tych uczonych, dla których historia prawa nie była zamkniętym archiwum, lecz żywym narzędziem rozumienia współczesnych instytucji prawnych. Jego dorobek naukowy – obejmujący około 300 publikacji – sytuje go wśród najwybitniejszych polskich prawników XX wieku. Zainteresowania badawcze profesora były niezwykle szerokie, jednak to właśnie historia prawa polskiego zajmowała w nich miejsce szczególne i to ona wyznaczała charakter jego refleksji naukowej.

Już pierwsza praca naukowa, opublikowana w 1917 roku rozprawa *O sposobach zatwierdzania działów spadkowych według ksiąg wieczystych wielkopolskich w wieku XIV i XV*, ujawniła kluczowe cechy warsztatu badawczego Babińskiego: wyjątkową erudycję, znakomitą orientację w źródłach oraz zdolność dostrzegania ciągłości między dawnymi a współczesnymi konstrukcjami prawnymi. Zainteresowania historyczne towarzyszyły mu przez całe życie, o czym świadczą kolejne publikacje, m.in. praca o upadku waluty w Polsce w połowie XVIII wieku na tle kryzysu finansowego (1919), studium poświęcone Trybunałowi Skarbowemu Radomskiemu (1923) czy liczne analizy dotyczące ustroju i finansów dawnej Rzeczypospolitej.

Kulminacją badań historycznoprawnych Profesora Babińskiego jest monumentalne dzieło *Pomorski memoriał prawniczy przed królem polskim w roku 1469–1470*, wydane w 1961 roku. Książka ta stanowi pogłębioną analizę memoriałów prawnych składanych królowi polskiemu przez przedstawicieli Pomorza w sporze z Brandenburgią. Autor bada nie tylko treść dokumentów, lecz także ich szeroki kontekst polityczny, prawny i kulturowy, ukazując prawo jako istotny instrument średniowiecznej gry politycznej. Szczególną uwagę poświęca pozycji Pomorza jako regionu funkcjonującego na styku wpływów polskich, niemieckich i skandynawskich, a także roli argumentacji prawnej w europejskich sporach o granice i suwerenność.

Dorobek Leona Babińskiego pozostaje do dziś ważnym punktem odniesienia dla badań nad historią prawa polskiego. Jego prace pokazują, że bez rzetelnego namysłu nad przeszłością nie sposób w pełni zrozumieć ani współczesnych instytucji prawnych, ani mechanizmów ich kształtowania. Babiński konsekwentnie dowodził, że historia prawa nie jest dodatkiem do nauk prawnych, lecz jednym z ich fundamentów.

RECEPCJA POLSKIEGO PRAWA PRYWATNEGO MIĘDZYNARODOWEGO WE WŁOSZECH: STUDIUM LEONA BABIŃSKIEGO Z 1933 ROKU

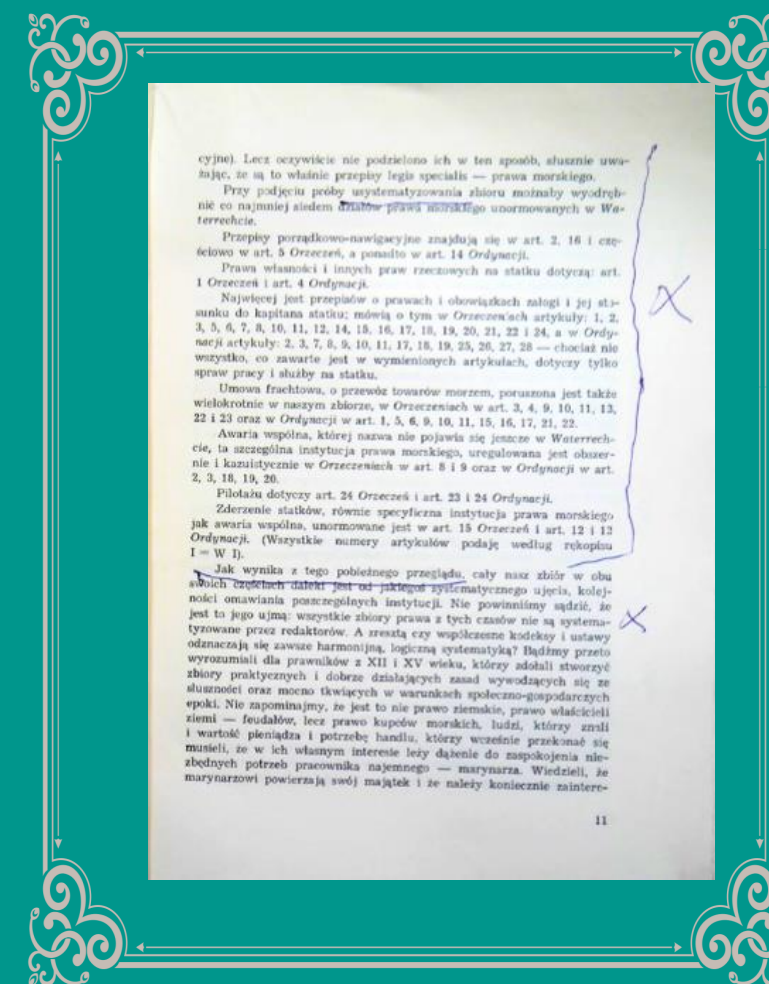
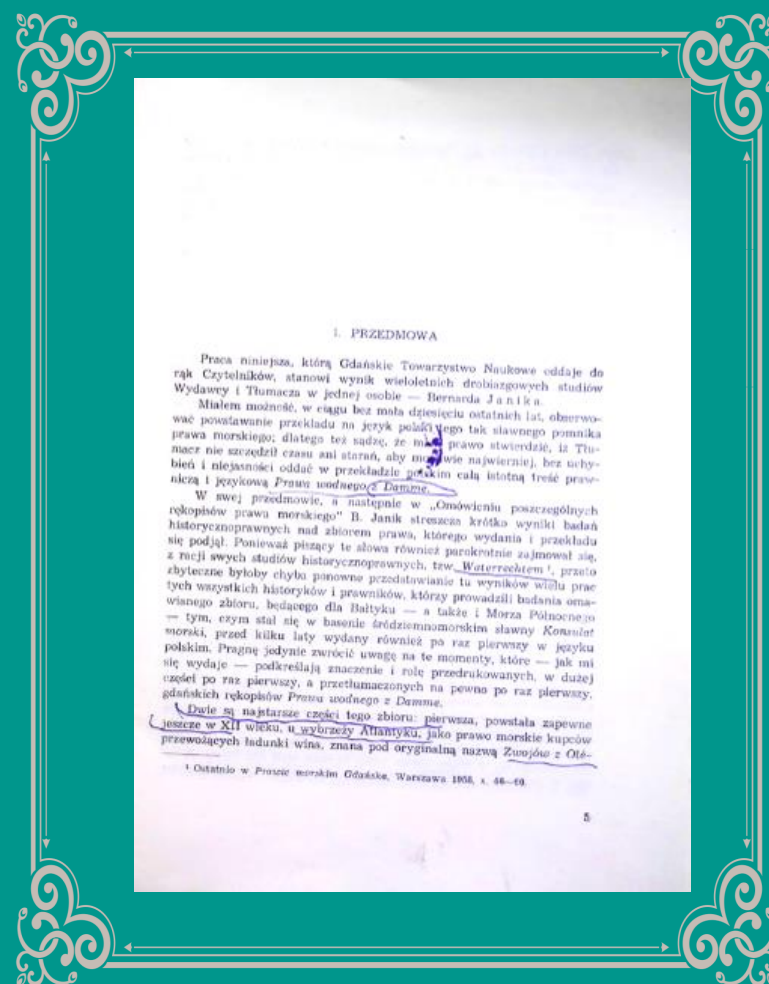
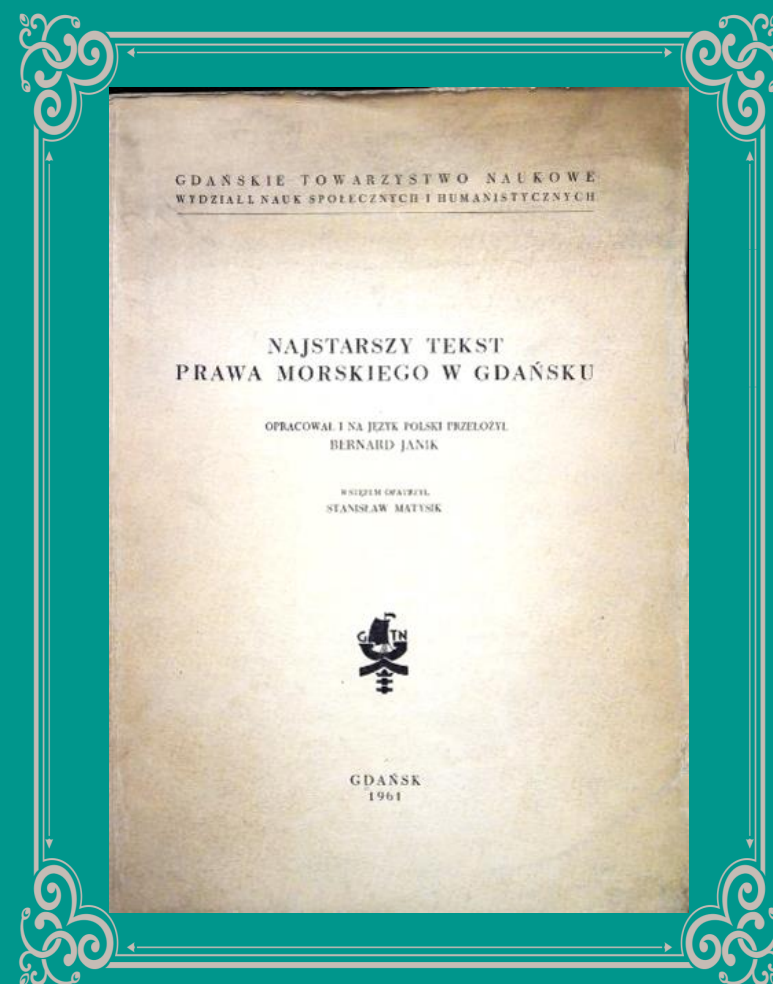
Praca Leona Babińskiego z 1933 roku pt. *La riforma del diritto internazionale privato in Italia dal punto di vista del diritto polacco* jest studium z zakresu prawa porównawczego, poświęconym reformie włoskiego prawa prywatnego międzynarodowego widzianej z perspektywy rozwiązań przyjętych w prawie polskim.

Autor – prawnik związany zarówno z polskim środowiskiem akademickim, jak i z międzynarodową debatą prawniczą – analizuje projekt reformy włoskiego kodeksu cywilnego, w szczególności jego części dotyczącej prawa prywatnego międzynarodowego. Punkt odniesienia stanowi dla niego polska kodyfikacja z 1926 roku, traktowana jako nowoczesny i konsekwentny model legislacyjny.

Babiński omawia kluczowe zagadnienia techniki kolizyjnoprawnej, takie jak problem renvoi (odesłania), relację prawa krajowego do traktatów międzynarodowych, zasadę pierwszeństwa prawa międzynarodowego oraz kwestię klauzuli porządku publicznego. W kilku miejscach autor krytycznie odnosi się do rozwiązań proponowanych we Włoszech, wskazując na ich niekonsekwencję lub anachroniczność w świetle zarówno doktryny, jak i praktyki prawa polskiego oraz innych systemów europejskich.

Praca ma charakter wyraźnie faktograficzny i dogmatyczny: opiera się na analizie tekstów ustawowych, projektów legislacyjnych, orzecznictwa oraz dorobku doktryny. Babiński unika nadmiernych uogólnień, skupiając się na konkretnych normach i ich funkcjonowaniu w praktyce. Jednocześnie tekst wpisuje się w szerszą międzywojenną debatę nad unowocześnieniem prawa prywatnego międzynarodowego i rolę państw Europy Środkowo-Wschodniej w tej dyskusji. Artykuł, opublikowany przez rzymski „Istituto di Studi Legislativi” jako odbitka z *Annuario di Diritto Comparato e di Studi Legislativi*, stanowi istotne świadectwo recepcji polskiej myśli prawniczej w Europie Zachodniej oraz aktywnego udziału polskich jurystów w międzynarodowej refleksji nad kodyfikacją prawa w okresie międzywojennym.

NAJSTARSZE PRAWO MORSKIE GDAŃSKA W BADANIACH LEONA BABIŃSKIEGO

Egzemplarz publikacji *Najstarszy tekst prawa morskiego w Gdańsku* (Gdańsk 1961), opracowanej i przetłumaczonej przez Bernarda Janika, zachowany w zbiorach Leona Babińskiego, nosi liczne ślady uważnej lektury Profesora. Publikacja zawiera opracowanie i przekład najstarszego zachowanego tekstu prawa morskiego funkcjonującego w Gdańsku, opartego na tradycji północnoeuropejskiego prawa morskiego, ze szczególnym uwzględnieniem wpływów niderlandzkich. Egzemplarz Babińskiego jest intensywnie oznaczony podkreśleniami, pionowymi kreskami na marginesach i dopiskami, zwłaszcza w przedmowie (s. 5–13), co świadczy o systematycznej analizie tekstu. Zainteresowanie Profesora tą publikacją wiązało się z jego działalnością naukową i dydaktyczną – w latach 1921–1939 wykładał prawo międzynarodowe i morskie w Szkole Głównej Planowania i Statystyki w Warszawie, a po II wojnie światowej zajmował się prawem transportu morskiego.

Leon Babiński był także wykładowcą Akademii Prawa Międzynarodowego w Hadze, a po wojnie pracował na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz w szczecińskim oddziale Akademii Handlowej, pełniąc funkcje zastępcy rektora i rektora. Od 1955 do 1961 pracował na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Transportu Politechniki Szczecińskiej. Był członkiem Instytutu Prawa Międzynarodowego w Gandawie oraz Międzynarodowego Stowarzyszenia Prawników, a także głównym organizatorem i prezesem Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego w latach 1957–1970. Działał w Ekspozyturze Komisji Prawa Morskiego. Egzemplarz książki Janika w rękach Babińskiego pokazuje, jak starannie wykorzystywał źródła historyczne w swoich badaniach nad prawem morskim, łącząc analizę historyczną z praktycznym zastosowaniem wiedzy prawniczej. Jednocześnie dokumentuje ciągłe zainteresowanie Profesora rozwojem prawa transportowego i morskiego w Polsce oraz jego wkład w kształtowanie naukowej refleksji nad tym obszarem prawa.

Źródła ilustracji:

1. „Międzynarodowa unifikacja prawa przewozu lotniczego na tle Konwencji warszawskiej” / Leon Babiński. - Wrocław-Warszawa-Kraków, 1968.
2. „La riforma del diritto internazionale privato in Italia dal punto di vista del diritto polacco” / Leon Babiński. - Roma, 1933.
3. Leon Babiński. Zdjęcie dostępne pod adresem: https://pl.wikipedia.org/wiki/Leon_Babi%C5%84ski#/media/Plik:Leon_Babi%C5%84ski.jpg
4. Najstarszy tekst prawa morskiego w Gdańsku / Bernard Janik. - Gdańsk, 1961.
5. Normy kolizyjne w prawie cywilnym morskim / Jerzy Fabian. - Poznań, 1957.
6. Odpowiedzialność cywilna przewoźnika lotniczego w prawie międzynarodowym i krajowym / Jerzy Rajski. - Warszawa, 1968.
7. Opieka konsularna nad spadkami. Rozbiór teoretyczny prawodawstwa przedwojennego za szczególnem uwzględnieniem norm, które obowiązywały w b. zaborze rosyjskim Polski / Leon Babiński. - Warszawa, 1919.
8. Pomorski memoriał prawniczy przed królem polskim w roku 1469–1470 / Leon Babiński. - Szczecin–Poznań, 1961.
9. Prawo cudzoziemców w Polsce (Teksty z komentarzem) / Leon Babiński. - Warszawa, 1925.
10. Prawo i zwyczaje dyplomatyczne. Część I / Julian Makowski. - Warszawa, 1951.

